

תת"ע 5551/05/23 - רפאל טופז נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

תת"ע 5551-05-23 מדינת ישראל נ' טופז

לפני כבוד השופט הגר אゾלאי אדרי
ה המבקש: רפאל טופז
נגד מדינת ישראל
המשיבה: המשיפה:

החלטה

בפני בקשה לפי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "החוק") שעניינה ביטול פסק הדין שניתן בהליך דין המבוקש.

א. העובדות ה cruciales לעניין:

1. ביום 1.9.22 תועד רכבו של מר רפאל טופז (להלן: "ה המבקש") כאשר הנוהג בו מבצע עבירה של עקיפת רכב אחר כשהדרך לא פנויו למרחק מספיק כדי לאפשר העקיפה בביטחון ובכך גרם לסיכון נסיעתו של רכב אחר, בניגוד לתקנה 47(ד) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: "התקנות"). ודוק, מדובר בעבירה שתועודה על ידי שומר דרך והזמנת לדין וכותב האישום נערכו כנגד המבקש בהיותו בעל הרכב.
2. ביום 11.6.23 התקיים דיון אליו לא התיעצב המבקש ולאחר שהוצג אישור מסירה כדין, הורשע המבקש (בהיעדרו) בעבירה שיוחסה לו והושטו עליו העונשים הבאים: קנס בסך 1,000 ₪, פסילה בפועל לתקופה של 3 חודשים ופסילה מותנית לתקופה של חודשים למשך שנים (להלן: "**פסק דין**").
3. ביום 10.7.23 הוגשה הבקשה מושא ההחלטה זו לביטול פסק דין.

ב. טענות הצדדים:

4. המבקש טוען כי כלל לא היה מודע לקיומו של דיון בעניינו וזאת מאוחר שלא קיבל זימון לדין. לטענתו, נודע לו על קיומו של ההליך רק לאחר שקיבל את גזר הדין.
5. כמו כן, המבקש טוען לעיוות דין חמור מכיוון שלא קיבל את יומו בבית המשפט ומכיון שהעונש שהועש עליו, כך לשיטתו, הינו עונש חמיר.
6. המשיבה מתנגדת לבקשתו וטענת כי הودעה בדבר ביצוע העבירה בשלחה למבקר ביום 23.5.2.23 ונמסרה לידי וכי הזמנה לדין נשלחה למבקר ביום 2.3.23 אך דבר הדואר חזר בצוין "לא נדרש". לתמיכה בטענתה, צירפה המשיבה לתגובהה הן את אישורי המסירה והן פلت ממתקנת "דוטן" המשטרתית.
7. בהקשר זה מוסיפה המשיבה וטענת כי הנאשם לא הניח תשתיית ראויית לפיה אי קבלת הדואר ממועד לא הייתה תלולה בו וمشכך לא סתר את חזקת המסירה. המשיבה מפנה לכך שהיא על הנאשם לדרש את דבר הדואר שהגיע אליו ולא להתעלם ממנו וטענת כי אין לו להלן אלא על עצמו.

עמוד 1

8. בוגע לחשש מפני עיוות דין, המשיבה טוענת כי העונש שהוטל על המבוקש אינו חורג ממתחם העונש הולם ואף נמצא בתחום המתחם.
9. בתשובתו לتوجيه המשיבה, מדגיש המבוקש את טענת המשיבה עצמה לפיה הזימן לדין "לא נדרש" על ידי המבוקש ותוהה כיצד בנסיבות אלו המשיבה עומדת על כך שפסק הדין לא יבוטל.
10. המבוקש טוען כי המשימה מודעת היטב לביעות הקיימות בדואר ולכך שפעמים לא מעוטות נשלחים דברי דואר לכתובות הנכונות ולא מגיעים לביתו של הנדרש.
11. לאחר שמצאתי מקום ל��ים דין בבקשתה, ביום 6.9.23 טענו בפניי הצדדים.
12. במעמד הדיון כאמור, טען המבוקש כי הוא לא ביצע את העבירה אלא נג אחר: "אני לא נותן רכב לכל אחד בשנה האחרונה נתתי (את הרכב, הערה שלי - ה.א.) ל-3-2 אנשים. יש לי חיש על אחד מהם. הוא כבר יותר מחצי שנה לא עובד איתי ויש נסיבות לא טובות. אני יכול לשחרר את הטלפון שלו מהעבודה אבל על סמך מה אני יכול להגיד לו שהוא אם לא רואים שום דבר בתמונה" (ראו עמ' 3 לפרטוקול הדיון, שורות 24-26).
13. בהמשך, המבוקש צפה בסרטון המתעד את העבירה ואמר: "ראיתי את הדיסק ואני מזועזע זה מערב פרוע, בחים שלי לא עברתי את הקו הנפרד. זה בטוח לא אני" (ראו עמ' 4 לפרטוקול הדיון, שורות 1-2).
14. עוד במעמד הדיון טען המבוקש כי בתיק בית המשפט קיימים אישורי מסירה כפולים וכי באחד מהם קיימת סתירה. כמו כן, המבוקש הפנה לכך שקיימים על גבי אישור המסירה תיקונים של התאריכים.
15. כמו כן, המבוקש הציג אישור מחלקה שהופק ביום הדיון, 11.6.23, התקף החל מיום 11.6.23 ועד ליום 15.6.23 (ראו נ/1) וטען כי גם אם היה יודע על מועד הדיון, הרי שלא יוכל היה להגיע מכיוון שהיא חוליה.
16. המשיבה בדיון עמדה על חומרת העבירה והפנתה לכך שהחוק קבע לצדה פסילת מינימום בת 3 חודשים.
17. כמו כן, המשיבה תתייחסה לטענת המבוקש לעניין "הבעיות הקיימות בדואר" וטענה כי לא ברור על מה מדובר וכי לא הובאה אל אסמכתא לכך. על כן, הוסיפה המשיבה והפנתה לכך שהמבוקש אף לא ביקש בזמן הדיון את פקיד הדואר שיעיד על אישור המסירה שחזר בציון לא נדרש. זאת, כאשר המבוקש קיבל לידי את פסק הדין אותה כתובות אליו נשלח הזימן לדין ומשכך, כך לטענת המשיבה, ברור שזו הכתובת.
18. זה המקום לציין כי המבוקש אישר את טענת המשיבה לפיה העונש שהוטל עליו הוא עונש מינימום אך טען כי הדבר רלוונטי כאשר בעל הרכב מודה בביצוע העבירה ולא כן הדבר בענייננו. בהקשר זה השיבה המשיבה וטענה כי המבוקש לא הביא תצהיר הסבה ומשכך טענותו לפיה נג הועלתה בכלל.

ג. דין והכרעה:

לאחר שיענית בבקשתה, בתגובה לבקשתה ובתשובותה לבקשתה וכן לאחר **משמעותם** טענות הצדדים בדיון, אני סבורה כי בנסיבות העניין דין הבקשה להידחות. יחד עם האמור, לפנים משורת הדין בלבד, **כפי שיפורט להלן**, מצאתי מקום להיעתר לבקשתה ולקבוע דין להמשך **ההליכים בפניי**.

19. סעיף 130(ח) לחוק קובע כדלקמן:
- "גזר דין של הנאשם בטעון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנאשם, לבטל את הדיון לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם ניתנו בהעדרו, אם נוכחה שהיתה סיבה מוצדקת לאי התיצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין; בקשה לפי סעיף קטן זה תוגש תוך שלושים ימים מהיום

**שהומצא לנאשם פסק הדין אולם רשיי בית המשפט לדון בבקשת שהוגשה לאחר موعد זה אם הבקשת
הוגשה בהסכמה התובע".**

20. כמובן, בבקשת לבטל פסק דין שניית בהיעדר הנאשם, על בית המשפט לבחון האם מתקיימת אחת משתי הUILות החלופיות הקבועות בסעיף הנ"ל: האם קיימת סיבה מוצדקת לאי התיאצבות הנאשם; השנייה - האם ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין (ראו גם רע"פ 9142/01 **איטליה נ' מדינת ישראל** פ"ד נז(6) 793 (2003) (להלן: "**הלכת איטליה**").

21. באשר לקיומה של סיבה מוצדקת לאי התיאצבות הנאשם, הרי שחזקת מסירה הקבועה בסעיף 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974 אינה מחייבת מסירה אישית כי אם חלוף חמישה עשר ימים מיום שליחת הדואר הרשמי.

22. בעניינו, עיון בפלט מערכת "דעתן" המשטרתית מלמד על כך שהזמן לדין נשלח ל牒בוקש ביום 2.3.23 וחזר למשיבתה בציון "לא נדרש" ביום 4.23. כמובן, חלפו לעמלה מחמשה עשר ימים מיום שליחת הדואר הרשמי ועד להשבתו למשיבתה. במצב דברים זה, לא יכולה להיות מחלוקת על כך שמתקיימת חזקת מסירה. ודוקן, לא עליה בידי牒בוקש לסתור זאת ולהוכיח שלא קיבל את הזמנה מסיבות שאין תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבול.

23. בהקשר זה יש לציין כי טענותיו של牒בוקש לעניין "הבעיות הקיימות בדואר" הוועלו בועלמא, מבלי שנתמכה באסמכתא צדו או אחרת ומבליהם שה牒בוקש אף ביקש לחקור את עובדת הדואר החתוםה על אישור המסירה.

24. זאת ועוד, הרי שלא ניתן להתעלם מכך שה牒בוקש קיבל לידי דברי דואר רשום אחרים שנשלחו לאותה הכתובת (את ההודעה על ביצוע העבירה (כפי שאישר שקיבל בחודש פברואר - ראו עמ' 4 לפרוטוקול הדיון, שורות 20-21) ואת גזר הדין) ולא ניתן כל הסבר המניח את הדעת מדוע דזוקא ההזמנה לדין לא התקבלה אצלם מסיבות שאין תלויות בו.

25. זה המקום להציג כי בתיק בית המשפט לא קיימים אישורי מסירה "כפולים" כי אם שני אישורי מסירה נפרדים ושונים - האחד ביחס להודעה בדבר ביצוע העבירה והשני ביחס להזמנה לדין (כפי שעולה גם מדו"ח מערכת "דעתן" המשטרתית). כמו כן, לא מצאתי בתיקון שנעשה לכארה (אם בכלל) בתאריך שנכתב על גבי אישור המסירה של ההזמנה לדין תיקון שיש בו כדי לסתור את חזקת המסירה. זאת, כאשר מדובר בתאריך שהוטבע על גבי אישור המסירה גם בהדפסה.

26. לאור כל האמור, אני סבורת כי לא עליה בידי牒בוקש להצביע על סיבה מוצדקת בגיןה לא התיאצב לדין שהיא קבועה בעניינו.

27. משלא נמצאה סיבה מוצדקת כאמור, علينا לבחון האם דחיתת הבקשת עלולה לגרום לעיוות דין. לטעמי, בנסיבות העניין, התשובה לכך שלילית.

28. טענת牒בוקש לפיה אחר נהג ברכבו הועלהה בועלמא, מבלי שהובאה לכך ولو ראשית ראייה.

29. לכך מצטרפת לשונו של סעיף 27 בפקודת התעבורה [נוסח חדש] הקובעת אחוריות בעל הרכב כדלקמן:

"נעשה עבירה תעבורה ברכב, רואים את בעל הרכב כאלו הוא נהג הרכב אותה שעה או כאלו העמידו או החנה אותו במקום שהוא אסור או חניתו אסורה על פי חוקוק, לפי העניין, זולת אם הוכיח מי נהג ברכב, העמידו או החנהו כאמור או אם הוכיח למי מסר את החזקה ברכב (להלן - המחזיק), או הוכיח שהרכב נלקח

מןנו בלי ידיעתו ובלי הסכמתו (ההדגשות אינן במקור, ה.א.א.).

זאת, כאשר בעניינו, לא עליה בידי המבקש להוכיח מי נהג ברכב ואף לא כי מסר את החזקה לאחר או שרכבו נלקח ממנו בלי ידיעתו ובלי הסכמתו.

30. לכל האמור מצטרפת העובדה שהעונש שהושת על המבקש במסגרת גזר הדין אינו חורג ממתחם העונש ההולם ולמעשה, כפי שאישר המבקש בעצמו, מדובר בעונש המינימום.

31. לאור כל האמור לעיל, דין הבקשה להידחות אולם, יחד עם האמור, לאור התקופה בה אלו מצויים, בהתחשב באישור המחלקה אותו צירף המבקש (נ/1) אשר הונפק במועד הדיון, 11.6.23, ותקף למשך חמישה ימים, מצאתי מקום להיעתר לבקשת פנים משורת הדין בלבד ובכפוף לתשלום הוצאות לאוצר המדינה בסך 500 ₪ בתוך 60 ימים מיום.

32. עם תשלום ההוצאות, ב"כ המבקש תעביר אישור לתיק ביהם"ש והתיק יועבר אליו לקביעת מועד הדיון.

המציאות תשליך העתק ההחלטה לצדים.

ניתנה היום, י"ד חשוון תשפ"ד, 29 אוקטובר 2023, בהעדר הצדדים.